

אפשר לומר שהזיווג נקבע לפי מעשיו של האדם.

ומשנין: לא קשיא:

הא בזוג ראשון, הא בזוג שני.

הזווג הראשון נקבע ארבעים יום קודם יצירת הולד לפי המזל, אבל הזיווג השני, [היינו אלמן לאלמנה⁽⁹⁾], כיון שהיא אינה בת זוגו שנקבעה ארבעים יום קודם יצירת הולד, אלא צריך להתאים אותה אליו, דבר זה נקבע לפי מעשיו של האדם, והוא קשה כקריעת ים סוף.

שנינו במשנה

רבי אליעזר אומר: מקנא לה על פי שנים וכו'.

והוינן בה:

עד כאן לא פליגי, דהיינו, לא נחלקו רבי אליעזר ורבי יהושע שצריך שני עדים, אלא בקינוי, שלדברי הכל צריך שני עדים, וסתירה שלאחר הקינוי, שצריך שני עדים לרבי יהושע.

אבל בטומאה, אם יש עדים על הקינוי והסתירה, ואחר כן בא עד אחד והעיד שבאותה הסתירה⁽¹⁰⁾ היא זינתה, מהימן, ואינה שותה, אלא יוצאת בלא כתובה, ואסורה לבעלה ולבועל, ובאכילת תרומה.

ותנן נמי:

עד אחד אומר: אני ראיתי שניטמאת באותה סתירה — לא היתה שותה מהמים המאריים, כיון שהעד נאמן.

והוינן בה:

מדאורייתא, מנלן דמהימן עד אחד? מהיכן אנו יודעין מהתורה שעד אחד נאמן.

מתרצת הגמרא:

דתנו רבנן בברייתא:

כתוב בפרשת סוטה

”איש איש כי תשטה אשתו ומעלה בו מעל, ושכב איש אותה שכבת זרע, ונעלם מעיני אישה, ונסתרה, והיא נטמאה, ועד אין בה, והיא לא נתפשה, ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו, והיא נטמאה”.

כיון שדברי הכתוב 'ועד אין בה' נאמרו אחרי "ושכב איש אותה", מוכח שהפסוק מדבר בעדות על עניני טומאה. ואחרי זה כתוב 'ועבר עליו רוח קנאה'. ולהלן מבארת הגמרא שכוונת הפסוק שעוד לפני הסתירה כבר קינא לה, ועל זה נאמר 'ועד אין בה'.

הרי שעד אחד נאמן להעיד שנטמאה אחרי קינוי וסתירה.

ודנה הברייתא: האם נאמר שבשנים הכתוב מדבר, וכוונת הפסוק 'ועד אין בה' הוא מלשון 'עדות', לומר שאין בה עדות של

תלויים בשדה ובית, שהרי רק לאחר שיש לאדם שדה ובית הוא נושא אשה, ולכך אף הבת קול מוכרת על הבית והשדה.

9. על פי תוס' שאנץ.

10. על פי לשון רש"י, ומבואר מלשונו שצריך שהעדות של העד אחד שנטמאה תהא על אותה